VERTAALD DOOR ELISE KUIP

HET VERGULDE LEMMET

DE MILJOENENSTRIJD III

JENNIFER LYNN BARNES

1

JAMESON

JAMESON HAWTHORNE VOND PIJN VERSCHRIKKELIJK. ALS HIJ PIJN had, nam hij risico's – steeds meer, steeds grotere risico's. Dan haalde hij halsbrekende toeren uit en liet hij alles gewoon gebeuren.

Maar dit was anders.

Dít was een privéjet die onderweg was naar Praag, en Jameson was een man met een missie. Meer dan anderhalf jaar lang had hij dit mysterie met rust gelaten. Had hij zichzelf met bijna bovenmenselijke inspanning weten te beheersen, had hij elke aandrang om op zoek te gaan naar antwoorden over zijn 'dode' grootmoeder weerstaan. Had hij gedaan alsof er geen mysterie wás – om Avery en zijn broers te beschermen.

En nu was Avery verdwenen, en dat was Graysons schuld.

Ik zei nog zo dat hij de naam Alice Hawthorne niet eens meer mocht uitspreken, dacht Jameson mat, maar de pijn die hij voelde om het feit dat zijn broer dat had geweigerd was verre van mát. Die pijn was zo sterk dat Jameson om de drie inademingen geen lucht kreeg. Hij wilde de hele wereld aan stukken scheuren – maar hij zou beginnen met Praag. En hoewel het tegen al zijn instincten inging, zou hij de opwindende aandrang om zich roekeloos te gedragen negeren. Zou hij voorzíchtig en discréét

zijn en zichzelf – met grote tegenzin – heel proberen te houden, want dat was wat Avery zou willen.

Ze is in orde, dacht Jameson nijdig, wanhopig. *Ze móét in orde zijn.* Hij keek ingespannen naar het briefje dat Avery voor hem had achtergelaten, dat al net zo ingespannen leek terug te kijken.

Ik ben niet vermist. Ga niet naar me op zoek.
De pers mag niet weten dat ik weg ben.
∞

Die boodschap had Jameson al honderd keer herlezen, op zoek naar een verborgen betekenis, onzichtbare inkt, een of andere code. Maar er was niets te vinden, afgezien van de lemniscaat onder het bericht. Dat kleine oneindigheidssymbool kon twee dingen betekenen: of Avery had het bericht onder dwang geschreven en de lemniscaat was de enige geheime boodschap die ze erin had weten te verstoppen, of de erfgename meende elk woord van haar bericht. In dat geval betekende het symbool eerder zoiets als 'ik hou van je, voor eeuwig en altijd'.

Dat vond Jameson verdacht veel op een afscheidsboodschap lijken.

Ik dacht het niet, Erfgename. Op het eerste gezicht leek het feit dat de pers niet mocht weten dat Avery weg was te suggereren dat ze op z'n minst hóópte terug te komen. Ze zou nooit van hen verwachten dat ze haar afwezigheid voorgoed konden maskeren. Maar voor Jameson was hoop niet genoeg. Niet onder deze omstandigheden. Niet nu hij wist dat Alice gevaarlijk was.

Ik weet hoe jij bent, Erfgename. Jameson wist dat als Avery ervoor had gekózen om te verdwijnen, om hen op deze manier te verlaten, om vrijwillig met Alice of iemand anders mee te gaan, ze daar waarschijnlijk een nobele reden voor had gehad. En hij wist ook dat als de rollen omgedraaid waren geweest, als hij of een van zijn broers onder gevaarlijke

omstandigheden was verdwenen, Avery echt niet lijdzaam zou hebben afgewacht, hopend dat alles vanzelf goedkwam.

Briefje of geen briefje, Avery zou naar hen op zoek zijn gegaan, maar dat zou ze verstandig hebben aangepakt. *Voorzichtig. Discreet.* In een poging om net zo kalm te blijven als zíj zou zijn gebleven raakte Jameson de lemniscaat aan die Avery had getekend en liet zich meevoeren met een herinnering.

Ik hield van haar zoals de maan van de zon houdt…

Een spiertje in Jamesons kaak trilde nu hij terugdacht aan een briefje dat híj ooit had geschreven, een hint in een ingewikkeld spel dat híj had bedacht. Tijdens dat spel had Jameson Avery een ring met een oneindigheidssymbool gegeven – en haar beloofd dat ze op een dag een ander soort ring van hem zou krijgen.

Die belofte had Jameson gedaan in Praag. Daar had hij oog in oog gestaan met zijn dode grootmoeder, die springlevend bleek te zijn. Daar waren dreigementen geuit en had Jamesons bloed gevloeid. Als de lemniscaat onder Avery's bericht een gecodeerde boodschap was, dan was die boodschap: Ga naar Praag. En als Avery daar iets ánders mee bedoelde…

Dan ging Jameson verdomme toch. *Ik zal het verstandig aanpakken, Erfgename. Ik zal voorzichtig zijn, zelfs al wordt dat mijn dood. Maar ik ga hoe dan ook.*

In het vliegtuig voelde Jameson zich rusteloos en opgesloten, maar toch deed hij zijn ogen dicht en probeerde zichzelf te kalmeren door terug te denken aan het begin. Of eigenlijk aan vlak daarna, toen hij in Hawthorne House vanuit een open haard Avery's slaapkamer in was gestapt. Hij stelde zich voor hoe ze eruit had gezien in die haveloze pyjama, hoe haar ongekamde haar voor haar ogen had gehangen. Van begin af aan had Avery al Jamesons muren neergehaald, had ze elk laagje nepheid laten verdwijnen.

Van begin af aan had hij geweten dat ze bijzonder was.

Jameson slikte, maar hij weigerde zijn ogen open te doen. Hij moest

slapen, hoe onmogelijk dat ook leek. Hij zou pas over een paar uur in Praag landen, en in de stad moest hij scherp zijn. Moest hij glashelder kunnen nadenken, negen stappen vooruit kunnen zien.

En daarom bleef hij zich Avery voorstellen. Hij ademde in en uit, dwong zijn wild tollende gedachten tot stilstand te komen en liet zichzelf nog verder wegzinken in herinneringen aan haar, aan hen.

Kop of munt, Erfgename. Kop, en je wilt dat ik achter je aan kom, munt, en je wilt dat niet, maar hoe dan ook kom ik naar je toe. Ik sta niet toe dat iemand je pijn doet. Dat kán ik niet toestaan.

Hoe dan ook zal ik voor je vechten.

Hoe dan ook is alles wat ik heb, is alles wat ik ben, van jou.

2

ROHAN

IN ROHANS VAKGEBIED HADDEN DE KUNST VAN HET ONDERHANDELEN en de kunst van het oorlogvoeren relatief veel overeenkomsten. Als je eerste poging mislukte, zocht je een andere zwakke plek en probeerde je het opnieuw. Persoonlijke kwesties vroegen echter om een heel andere aanpak, en precies daarom had Rohan besloten zich nooit aan iets of iemand te binden.

Maar toen had hij Savannah Grayson ontmoet.

Zodra Rohan de kamer in kwam die Savannah en haar tweelingzus hadden geclaimd op het jacht waar ze met zijn allen al urenlang op vastzaten, drukte Savannah hem ruw tegen de muur.

Savannah keek Rohan strak aan. 'Ik zei dat je bij mijn zusje uit de buurt moest blijven.'

Dat had ze inderdaad gezegd – nogal nadrukkelijk. Technisch gezien had Rohan Gígi benaderd om zijn bondgenoot te worden, had hij Gígi voorgesteld om met hem mee terug naar Engeland te gaan, maar daar had Savannah vrijwel meteen een stokje voor gestoken. Te oordelen naar de manier waarop Savannah nu voor haar zusjes slapende silhouet op wacht stond, zou Rohan eerst langs haar moeten om opnieuw met Gigi te kunnen praten.

Dat was geen onaantrekkelijk vooruitzicht.

'Je hebt zo veel tegen me gezegd.' Rohan schonk Savannah een scherp glimlachje, bedoeld om haar op de kast te krijgen.

Savannah weigerde toe te happen en liet hem los. 'En jóú heb ik gedag gezegd.'

In die opmerking weerklonk iets wat ze Rohan eerder had verteld. *Jij gaat niet bepalen of ik je wel of niet verraad. Het enige wat jij mag bepalen, is of je echt zo báng bent. Of je echt zo bang van míj bent.*

'Ik heb een voorstel voor je.' Rohan keek nog wat langer naar Savannah. 'Een voorstel waarvan ik denk dat je niet wilt dat je zus het hoort.'

Weddenschappen aangaan. Deals sluiten. Dat was wat Rohan en de formidabele Savannah Grayson al vrijwel sinds hun eerste ontmoeting deden.

'Mijn antwoord,' Savannahs toon was hard als diamant en helder als glas, 'is nee.'

Rohan stapte soepel naar voren en boog zijn hoofd. 'Zeker weten?' mompelde hij. 'Want dat voorstel heeft te maken met Brady's sponsor – en wat die sponsor jou heeft aangeboden.'

Die sponsor had Savannah de locatie van een lichaam aangeboden. Die van haar vaders lichaam, om precies te zijn. En om die informatie te krijgen, had ze Rohan alleen maar uit het Ultieme Spel hoeven te werken. Om onduidelijke redenen had Savannah er uiteindelijk voor gekozen hem niet te verraden, maar ze had het spel wél gewonnen. Mogelijk zou het feit dat Rohan had verloren Savannah alsnog die felbegeerde informatie opleveren.

Nu Rohan zijn aas had uitgegooid schreed hij de kamer uit. Terwijl hij door het jacht slenterde, op de voet gevolgd door Savannah, vroeg hij zich af of ze ook maar één keer had teruggedacht aan het moment waarop hij zijn dobbelstenen in haar hand had gedrukt. Het moment waarop hij haar had laten winnen.

Had ik een keuze? had hij haar daarna gevraagd. *Had ik vanaf moment één bij jou een keuze?*

Rohan had hoogstens een uur om haar weer aan zijn kant te krijgen. Het bleef niet voor eeuwig nacht. Het zou hoe dan ook weer ochtend worden, en daarom leidde Rohan Savannah zonder omwegen naar de plek waar ze voor het laatst een echt team waren geweest: de jacuzzi op het jacht. De champagneflessen die tijdens het spel in het naastgelegen zwembad tussen de ijsblokjes hadden gedreven, waren ondertussen naar de bodem gezonken.

'Dat gebeurt er nou met ijs,' zei Rohan zonder zich om te draaien. 'Tenzij het vriest, smelt dat altijd.'

'Daar zou ik niet op rekenen,' zei Savannah, die achter hem stond.

'Jij gelooft niet in de hoofdwetten van de thermodynamica?' vroeg Rohan bijdehand.

'Ik geloof niet dat ijs altijd smelt. Dat mensen van gedachten veranderen. Voor zover ik weet, is geen van ons twee dat van plan.'

Zo ken ik je weer, wintermeisje. Rohan draaide zich om en keek haar aan. 'Tja, en toch ben je hier,' zei hij. Ze was hem gevolgd. Dit was nog niet voorbij. Zíj waren nog niet voorbij.

'Ik heb je niet uitgeschakeld.' Savannah draaide er niet omheen. 'Ik heb gewónnen. Wie zegt dat Brady's sponsor vindt dat ze me daar iets voor verschuldigd is?'

'Ja, wie zegt dat?' zei Rohan.

'Zelfs als ik interesse in haar aanbod had,' ging Savannah verder, 'zelfs als ik dat naar mijn idee heb verdiend, dan hoef je me niet te helpen om dat te bemachtigen.'

'Dus je weet waar je haar kunt vinden.' Rohan speelde het spelletje mee. 'Zella.'

'Tijdens het spel heb je verteld hoe ze heet. En je hebt gezegd dat ze een hertogin is.' Savannah schonk hem een scherp glimlachje. 'Hoe moeilijk

kan het zijn om een hertogin te vinden die Zélla heet? Ik wed dat er daar maar één van is.'

'En toch…' Rohan zette een stap naar voren, puur en alleen om te zien of Savannah er een achteruit zou doen. 'En toch heeft het hoofd van de beveiliging van de Hawthorne-erfgename haar nog niet gevonden.' Nog een stap naar voren. 'Vraag me hoe ik dat weet.'

Savannah knipperde niet eens met haar ogen. 'Je hebt ze in de gaten gehouden. Avery's mensen.'

Rohan was al uren op dit jacht, en die tijd had hij goed besteed. 'De erfgename is nog altijd spoorloos,' zei hij. 'Ze hebben nog geen enkel teken van leven gevonden, en eerlijk gezegd denk ik niet dat ze ons hier tot na zonsopgang zullen vasthouden.'

'Jij denkt dat ze ons gewoon laten gaan?' zei Savannah. 'Ons allemaal? Zelfs mij?'

Rohan stak een hand in zijn jasje, haalde er een vel papier uit en hield het haar met een zwierig gebaar voor. 'Zelfs jou, dame.'

Savannah negeerde het koosnaampje. 'Wat is dit?' vroeg ze.

'Dit is de geheimhoudingsovereenkomst die ze ons willen laten tekenen.' Rohan trok een wenkbrauw op. *Nu jij weer, mevrouw Grayson.*

In de blik van een gewone sterveling zou op z'n minst een gréintje emotie hebben geschitterd, maar Savannahs zelfbeheersing was een al net zo krachtig wapen als Rohans charme. 'Ik teken helemaal niets,' zei ze.

'Wedden van wel?'

'Ik ben klaar met weddenschappen.' Savannah zette een stap – een nogal agressieve stap – in Rohans richting. 'Dit spelletje ga ik niet meer met je spelen, Rohan.'

'Daar zou ik geen geld op durven inzetten.' Rohan wist dat hij een risico nam, maar risico's waren er om genomen te worden. 'In de geheimhoudingsovereenkomst staat niets over je vader of zijn dood. Die beslaat de duur van het Ultieme Spel en onze tijd op dit jacht, meer niet. Nu je het

verrassingseffect kwijt bent, zien Avery's mensen je duidelijk niet langer als een bedreiging.'

Die sneer trof doel. Savannahs elegante bovenlip kwam omhoog en onthulde een rijtje parelwitte tanden. 'En Jameson Hawthorne ziet jóú duidelijk als zijn schoothondje,' kaatste ze terug. 'Ik neem aan dat hij je geld heeft geboden om hem te helpen Avery te vinden, om te beginnen met uitzoeken wat de hertogin over die zogenaamde Kijker weet?'

Dat was inderdaad precies wat er was gebeurd.

'En je bent ongetwijfeld ingegaan op zijn aanbod,' ging Savannah meedogenloos verder, 'want stel je voor dat je moet vertrouwen op iets wat ík je heb beloofd.'

Rohan hád al eens op haar belofte vertrouwd – toen hij haar zijn dobbelsteen had gegeven. 'Zonder Avery Grambs,' zei hij, 'is er geen prijzengeld dat je me kunt geven.'

'Avery kan me niets schelen, en het geld ook niet.'

Een van die twee beweringen was waar.

'Het ging jou nooit om het geld,' zei Rohan. 'Je wilde gehoord worden. Je wilde dat de hele wereld naar je luisterde.' Hij hield zijn hoofd schuin. 'Dat wil je nog steeds.'

Dit keer schitterde er wél emotie in Savannahs blik – bliksem die insloeg in een blok ijs. 'Hoe kun jij in vredesnaam weten wat ík wil?'

Rohans gedachten dwaalden onwillekeurig af naar hun laatste kus, waarbij ze kletsnat onder een steiger hadden gewatertrappeld. Toen waren Savannahs schouders bloot geweest en was de blik in haar lichte ogen onverschrokken en kil geweest.

Ik bepaal, had ze toen tegen hem gezegd. *Niet jij.*

'Jij doet niet aan willen.' Rohans stem was zachter dan zijn bedoeling was. 'Jij stelt doelen. En bereikt ze. Punt uit. Misschien wil je nog steeds wraak nemen op Avery en de Hawthornes. Misschien ook niet. Maar ik durf te wedden dat je zélf wilt bepalen wat je doet.'

Zie je, dame. Rohan keek haar indringend aan, zodat ze de hitte in zijn blik zou voelen. *Ik weet hoe jij in elkaar zit*.

'Als ik ook maar enige belangstelling had in een weddenschap met jou, Rohan, wat niet zo is, dan zou ik wedden dat het feit dat je zo wanhopig op zoek bent naar geld iets met de Mercy te maken heeft.'

De Devil's Mercy was een instituut met onbeschrijflijk veel invloed, deels casino, deels geheim genootschap – en het enige thuis dat Rohan ooit had gekend. Hij was opgegroeid in de vertrekken van de club, was opgeklommen in de organisatie en had er alles aan gedaan om te bewijzen dat hij een waardig erfgenaam was van een erfenis die terugging tot de regency-tijd. Eens per een of twee generaties ging de leiding van de Mercy over naar een volgende Eigenaar. En op dit moment was het enige wat Rohan scheidde van het enige wat hij ooit echt had gewild een luttele tien miljoen pond.

Jameson had Rohan dat geld beloofd, maar dat zou hij alleen krijgen als Rohan hem zou helpen om Avery te vinden, te beginnen door de hertogin uit haar schuilplaats te lokken en álle bruikbare informatie uit haar te wringen. Als Rohan het daarbij voor elkaar kreeg om Zella uit te schakelen als zijn concurrent voor de positie van Eigenaar, dan was dat mooi meegenomen.

De Mercy had een heleboel macht, en als Rohan dit allemaal precies goed speelde, kon hij die macht nog steeds in handen krijgen. 'Ik ben niet wanhopig, dame. Wanhopige mannen winnen bijna nooit.'

'Goh.' Savannah trok een elegante wenkbrauw op. 'Om hoeveel zullen we wedden dat ik de hertogin in de Mercy ga vinden? Je ziet haar duidelijk als je rivaal.'

Tijdens het spel had Rohan Savannah een paar zorgvuldig gekozen waarheden over zichzelf verteld, maar ze wist niet wat er echt voor hem op het spel stond. Ze wist niet dat hij het Ultieme Spel niet alleen had gespeeld om naar de Mercy te mogen terugkeren, maar ook om de club te léíden.

Ze had geen idee wat ervoor nodig was om daar de scepter te zwaaien.

'Het staat je uiteraard vrij om de Mercy te zoeken,' zei Rohan, 'maar de club is al eeuwenlang verborgen. En zelfs als je hem wist te vinden, mag je er niet naar binnen, en zelfs als je er naar binnen mag, verzeker ik je dat je de hertogin pas zult vinden als ze gevonden wil wórden.'

Zonder de Mercy was Rohan niets. En zonder de miljoenen die nodig waren om de troon te mogen bestijgen, zou Rohan er nooit ook nog maar één voet binnenzetten.

Toe maar, dame. Hap toe. Vraag het me.

'En hoe zorg ik ervoor dat de hertogin gevonden wil worden?' vroeg Savannah.

Dat vertelde Rohan dat hij haar in zijn zak had. 'Chantagemateriaal.'

'Wat voor chantagemateriaal?'

Rohan glimlachte. 'Het soort dat we alleen kunnen bemachtigen met hulp van je zus.'

3

GIGI

GIGI KON NIET MEER STOPPEN MET RENNEN – RENDE DE ENE NA DE andere trap op. Overal waar ze keek, waren meer trappen. Toen het haar eindelijk lukte om te blijven staan, was het doodstil.

Toen hoorde ze voetstappen. *Die de trap af komen*. Gigi draaide zich met een ruk om, maar waar ze ook keek, ze zag nog steeds alleen maar trappen. En toen – *een rode flits*. Ze draaide zich nog eens om, langzamer nu, en opeens stond ze tegenover een persoon met een mantel om.

Rode mantel.

Rode handschoenen.

Rode laarzen.

Maar het gezicht van de vrouw was zichtbaar. 'Avery?' Gigi knipperde met haar ogen.

'Onthou,' fluisterde Avery Grambs, 'verzóéken en úitnodigingen kunnen worden afgewezen.'

Gigi's ogen vlogen open, en vrijwel meteen besefte ze drie dingen: ze had gedroomd, ze lag als een soort kruising tussen een egel en een mens opgekruld als een balletje in bed, en ze was alleen. Helaas was alleen zijn nou net het enige waar Gigi niet in uitblonk. Dat, en verstandig zijn. En misschien ook in zich eerbiedig gedragen. Hoe dan ook…

Waar was Savannah?

Gigi keek naar de lege plek in het bed waar haar tweelingzus had moeten liggen en probeerde de nachtmerrie van zich af te zetten. De afgelopen dagen was er ontzettend veel gebeurd. Gigi had meegedaan aan het Ultieme Spel en was vervolgens uitgeschakeld. Ze was ontvoerd. Twee keer. Tijdens ontvoering nummer twee was Gigi bezocht door Calla Thorp, die al hartstikke lang vermist was – én die zichzelf De Vrouw In Het Rood noemde, daarnaast onheilspellend bekendstond als de Lelie en de Kijker en die súperonheilspellend had verklaard dat de tijd van toekijken voorbij was.

En meteen daarna was Avery verdwenen. Die twee dingen moesten iets met elkaar te maken hebben, maar met die informatie kon Gigi helemaal niets. *Tenzij…*

Het opengaan van de kamerdeur drukte alle complotten en/of plannen die Gigi anders misschien wel had gemaakt de kop in.

'Savannah!' Gigi sprong op uit haar egelpositie en hield haar hoofd schuin. 'Je hebt een Savannah-gezicht.'

'Nogal logisch,' zei Savannah, maar Gigi liet zich niet voor de gek houden. Ze kende haar tweelingzus. Ze kende dat gezicht. Dat was Savannahs ik-probeer-niets-te-voelen-maar-voel-van-allesgezicht.

'Je hebt een rendez-vous gehad,' concludeerde Gigi. Haar ogen begonnen te schitteren. 'Ik hoop dat het schandalig was. Heel schandalig… En heel Engels.' Gigi wist niet of haar tweelingzus haar al helemaal had vergeven voor het feit dat ze de dood van hun vader voor haar verborgen had gehouden, maar als Gigi Grayson érgens goed in was, dan was het in hopen. 'Wat is het voor vent? Rohan?'

'Harteloos,' antwoordde Savannah die elegant haar schouders ophaalde en alle zelfbeheersing ter wereld leek te bezitten. 'Vervelend. En vastberaden.'

Vastberaden. Gigi dacht terug aan Rohans aanbod. Hij zocht een

handlanger, en hoewel Gigi zeker wist dat zij een uitstékende handlanger was, had ze zijn aanbod afgeslagen – nou ja, had ze dat Savannah namens haar laten doen.

'Harteloos.' Gigi knikte ernstig. 'Vervelend. En hij heeft heel brede schouders. Ik geef hem de codenaam…'

'Geef hem alsjeblieft geen codenaam.'

'Codenaam Verveeltje. Zie ook Breedgeschouderde Breedmans.' Gigi had het gemist om onderdeel van een paar te zijn. 'Als hij je pijn doet,' zei ze vrolijk tegen Savannah, 'maak ik hem van kant.' Gigi knikte naar het vel papier dat haar zus vasthad. 'Wat is dat?'

'Een geheimhoudingsovereenkomst. Die moeten we tekenen.' Zonder Gigi de kans te geven om daarop te reageren liep Savannah door de kamer en ging op het bed zitten. 'Nachtmerrie?' vroeg ze.

Als kind was Gigi na elke nachtmerrie naar het bed van haar tweelingzus gevlucht. 'Dit was eerder een metaforisch verwarrende droom,' zei Gigi.

'Je bent ontvoerd. Twee keer.' Dat was Savannahs manier om te vragen of Gigi een trauma had opgelopen.

'Het waren twee heel vriendelijke ontvoeringen,' hield Gigi vol. Opeens dwaalden haar koppige gedachten af naar Mattias Slater en wat hij haar gisteravond had nageroepen.

Laten we een spelletje spelen. Het heet Je hebt verdomme helemaal niets te bewijzen. Aan niemand. Het heet Je bent al sterk.

Niemand had Gigi ooit sterk gevonden – Savannah al helemaal niet. Gigi keek naar de geheimhoudingsovereenkomst. 'Ik neem aan dat we die niet gaan tekenen?'

'Dat zei ik niet.'

Gigi had het donkerbruine vermoeden dat haar zus nog veel meer niet zei. 'Heeft dit iets te maken met de vastberadenheid van codenaam Verveeltje?'

'Het heeft te maken met wegkomen van dit jacht.'

'Waarna…' Gigi wapperde haastig met haar handen. 'Ga verder.'

Savannah boog voor de macht van de wapperende handen. 'Rohan probeert om onduidelijke redenen meer informatie over Avery's verdwijning te vinden. Om dat voor elkaar te krijgen is hij op zoek naar een manier om die Zella in het nauw te drijven, en daar denkt hij jou voor nodig te hebben.'

'Ben ik het lokaas?' vroeg Gigi op ernstige toon. 'Ik ben heel goed in lokaas zijn.'

'Nee,' antwoordde Savannah. 'Brady is het lokaas.'

Objectief gezien kende Gigi Brady Daniels nauwelijks. Subjectief gezien dacht ze bij het horen van zijn naam aan de chaostheorie en aan hoe naïef ze was geweest tijdens het Ultieme Spel. Aan hoe ze zich door Brady had laten manipuleren en aan hoe hij haar had laten denken dat hij haar misschien wel leuk vond.

'Alisa Ortega heeft Knox ingehuurd om Brady te vinden.' Gigi kon zakelijk overkomen als de beste. 'Knox haat mensen, maar mij vindt hij aardig.'

'Iedereen vindt jou aardig,' zei Savannah.

Al zolang Gigi zich kon herinneren hadden zij en haar tweelingzus allebei een eigen rol. Savannah was de sterke. De perfecte. De winnaar. En Gigi was degene die mensen áárdig vonden.

Dat is niet het enige wat ik ben, fluisterde een stemmetje in Gigi's gedachten. Gigi negeerde het stemmetje en het stekende gevoel dat ermee gepaard ging, en keek haar tweelingzus onderzoekend aan. 'Rohan wil Avery vinden. Wat wil jij, Savannah? Wil jij Rohan? Niet dat ik daar een oordeel over heb, want die jongen heeft de bouw van een…'

'Brady's sponsor weet waar het lichaam begraven is.' Na die opmerking was Savannah even stil. 'Schíjnt dat te weten.'

'Het lichaam.' Het voelde alsof alle zuurstof uit Gigi's longen werd gezogen. 'Dat van papa?'

Savannahs Savannah-gezicht kwam op volle sterkte terug. 'Ik weet dat je van Grayson houdt, Gigi. En ik weet dat je… gehécht bent aan zijn broers en Avery. En ik wil je geen pijn doen.'

'Je gaat me geen pijn doen,' zei Gigi. Soms was hopen een makkie.

'Dat weet je niet.' Savannah keek recht vooruit.

'Ik ben een optimist. Jij bent mijn Savannah. Dat weet ik wél.'

'Ik kan geen beloftes doen, Juliet.'

'Ik kan álle beloftes doen,' zei Gigi. Dat meende ze, en in gedachten dwong ze Savannah om te voelen hoe erg ze dat meende. *Het is wij twee tegen de wereld, Savannah. Dat is het altijd al geweest, en ik kan genoeg hoop koesteren voor ons allebei.*

Kon dit slecht aflopen? Zeker weten. Was Gigi van plan haar tweelingzus dit in haar eentje te laten doen? Zeker niet, al helemaal niet omdat ze door samen te werken met haar zus misschien wel een manier zou vinden om Avery te helpen. Dus toen Savannah een pen uit haar zak haalde, opstond, de geheimhoudingsovereenkomst tegen de muur hield en hem ondertekende, aarzelde Gigi geen moment. Ze zette haar naam vlak onder die van haar zus.

'Dus,' vatte Gigi samen, terwijl ze de dop met een zwierig gebaar weer op de pen zette. 'Stap één: Knox. Stap twee: Brady. Stap drie: Zella.'

Savannah kneep haar ogen tot spleetjes. 'Je hebt een Gigi-gezicht.'

'Ik,' verbeterde Gigi haar op plechtige toon, 'heb een plan.'